

Jan Zorec

Zmeda kromosomov

Zgodba iz črne kronike

Tudi pred dvema letoma je bil maj, mesec ljubezni, bikov in mladosti, dasiravno so se morali tudi stari ljudje zelo potruditi v želji, da pričakajo še junij. In ravno takrat se dogaja naša zgodba.

Državo in ljudi je jemal hudič, gospodar Satan je polno zaposlil svoja ponorela pomočnika Luciferja in Belcebuba, strašljivi pentagram je visel nad glavami grešnih človeških dušic.

Lahko bi rekel, da sta delala celo nadure, ko sta iskala primerne osebkke za svoje mračno kraljestvo zla, naslade in laži.

Materiala pa je bilo povesod na pretek.

Maj je bil tudi čas, ko je doktor Novak doživel najbolj nenavadno izkušnjo – do tedaj. Rekel bi, že kar morbidno izkušnjo. Resda mu je malce pomagala tudi genetika, a kaj, ko smo ljudje tako zmedeno povezane celice. Vsak delec sili nekam po svoje, leze narazen in razpada, samo da mu ni treba biti usklajen in celovit, smiselno povezan in trezno razmišljujoč.

***

Nekega dne v maju je dobil dr. Novak na svojo secirno mizo prikupno mladenko dolgih svetlih las in lepo oblikovane golenice. Dr. Novak je bil kar zadovoljen s svojim poklicem, pravzaprav se je nad njim navduševal že kot deček, ko je rezal in mrcvaril žabe ali mačke, da bi se na lastne oči prepričal, kaj je notri, kako je to v resnici videti. Ni preveč verjel risbam, ki si jih je ogledoval v anatomskih knjigah.

Žena dr. Novaka pa je jasno in vztrajno izražala gnus do njegovega poklica, tako da mu je že kmalu po poroki prvič očitala:

- Grozno, le kako lahko režeš ljudem lobanje!
- Saj so že tako mrtvi, ji je rekel.
- Kaj pa duša? Se sploh zavedaš, da ima človek tudi dušo?
- Ta pa ni občutljiva na skalpele, po mojem je nič ne boli!

- A recimo, da je kdo še živ, ko pride v tvojo klavnico! Da se mu je samo trenutno ustavilo srce, ti pa mu lepo vzameš možgane ven.

Upravičeno je imel dr. Novak svojo ženo za zelo tečno.

Znorela je vsakič, ko je njun sin privlekel domov kakšen mrtev primerek dvoživke, ptiča, malega sesalca.

- Da se mi ne dotakneš te gnusobe! bi zakričala. Hotela je, da bi njen sin postal pravnik. Dr. Novak je vselej pomislil, da pravzaprav ni velike razlike.

Praktično je bil dokaj nezadovoljen z izbrano enoto ženskega spola, ki je nosila njegov priimek. Tudi spal je z njo le takrat, ko je bilo to nujno potrebno: za njen rojstni dan, dan republike ali za božič.

No, tistega dne v maju, ura je bila že poznopopoldanska, so mu dostavili iz prosekture mrtvo blondinko, da ji zareže nad očmi. Le-te je imela še odprte, pravzaprav le desno v celoti, levo je bilo v krču napol priprto, kot bi mu mežiknila.

Nekaj porogljivega je bilo v tem pogledu, nekaj strupenega in hkrati vabečega, zdelo se je, da ga njen pogled vabi v katarzo in konec dolgega hrepenenja.

Dr. Novak je bil sam v secirni dvorani, vse sestre so že odšle domov, da nahranijo svoje male otročičke, da pomijejo okna in odidejo k svojim prijateljicam na klepet.

On ni imel pretirane želje, da bi odšel, namesto tega je pogledal na listek, ki je visel z mrtvega nožnega palca blondinke. Preminula ženska je bila Laura Conti, stara osemintrideset let, dr. Novak je hitro izračunal njeno starost iz datuma, hkrati je pomislil, da je toliko star tudi sam; vzrok smrti rahlo čuden: ustavilo se ji je srce zaradi šoka.

Še enkrat je pogledal njen bledikasti obraz, nato pa vzel v roke zdravnikovo poročilo in začel brati.

In takrat je dr. Novak zvedel, da je bila Laura Conti medij, srednik med živimi in mrtvimi, skratka, globoko spiritualistična duša, ki je na zamračenih seansah izzivala gospodarja smrti, da za trenutek izpreže svoje podanike z voza večnosti in jih vrne v njihovo prvotno okolje.

Za našo zgodbo niti ni toliko bistveno, da je bila Laura po poklicu trgovka v butiku z erotičnimi pomagali, da se je sedem ur skrivala med gumijastimi lutkami za napihniti, obdana s plastičnimi organi vseh barv in velikosti. V glavnem pa se je Laura ukvarjala z duhovnimi, ezoteričnimi stvarmi, saj je dandanašnji le malokdo zadovoljen s svojim poklicem.

Dr. Novak je z veseljem prebral nekatere podatke iz njenega življenja, zdaj seveda bivšega - ampak tukaj je tudi duša, bi ga poučila žena.

In kaj se je zgodilo prejšnje noči z Lauro?

Prsti so se dotikali prstov, le potne srage so kazale sicer prikrito nervozno prisotnih, energija se je pretakala od človeka do človeka, krog je bil sklenjen. Mir in koncentracijo je kazil le veter, ki se je zaganjal v nočne šipe. Gospodično D. je hipoma postalo silno strah, ko je Laura začela govoriti z glasom njenega mrtvega očeta. V kotu sobe, kjer je visela dolga zavesa, se je pojavila prosojna postava in lebdela kakih

dvajset centimetrov od tal.

In tu se je pretrgalo. Laura, ki je bila v transu, je naenkrat padla vznak in seveda pretrgala krog.

Nekdo je prižgal luč, bleda postava je izginila in vsi so se zgrnili okrog Laure, ki je obležala na zelo dragoceni perzijski preprogi.

Naprej je bil postopek rutinski, saj Laura ni kazala znakov življenja. V cvetu srednjih let se je znašla na secirni mizi patologa dr. Novaka.

* * *

Tu se moram vmešati tudi sam, že zaradi jasne narativnosti zgodbe, če ne zaradi blaženega samoljubja.

Malo pred tem usodnim dogodkom, ki vam ga mislim razkriti, sem nekajkrat ljubimkal s tisto tečno ženo dr. Novaka, a zame seveda ni bila tečna, vsaj ne, ko sva se spoznala. Nisem bil ne patolog in ne pravnik, le navaden pisun, brez denarja in pretiranih ambicij. Njej je bilo ime Ana, še danes ji je tako ime, in očitno je rada varala svojega gospoda zdravnika, kajti sicer ne vidim razloga, da je pobrala ravno mene za svojega posteljnega partnerja. Tako sem se včasih že ob osmih zjutraj prikradel v njuno stanovanje, moram pa priznati, da mi je včasih skuhalo celo kosilo.

Ona je bolj redko prišla v moje najeto stanovanje, ker sem imel po pravilu vse umazano in polno pajčevin pod stropom, Ana pa je imela tiste meščanske navade, ki smo jih svoje dni tako prezirali. In tudi smisel za higieno stanovanja.

Kasneje, ko ji je mož nakopal sramoto za vrat, me je zapustila, jaz pa sem vselej mislil, da je bila razlog vsa tista umazanija. A pomembno je, da mi je Ana takrat vse povedala iz prve roke ali iz prvih ust, z lastnim jezikom!

In zdaj – kar se tiče Laure Conti in njenega spiritualizma. Kasneje se je izkazalo, da je bila navadna šarlatanka, ki je za svoje sredniške ekshibicije strankam kar lepo zaračunala in, prosim vas, kdo pa danes ne želi govoriti s svojim mrtvim dragim!

In takrat, ko se je v resnici pojavila prikazen, lebdeča v zraku, je Lauro od samega šoka in strahu zadela srčna kap, drugo pa že poznamo. Najslabše je, če človek ne verjame v tisto, za kar se pretvarja, da verjame.

* * *

Dr. Novak je malce konspirativno gledal v priprto oko dražestnega trupla pred sabo in zdelo se mu je, da ga pogled vabi, da preverja njegovo naravo.

Začuda je Laura ležala na svežem in opranem prtu, to v tisti patologiji ni bilo v navadi. Osebe je imelo povsem nihilistično stališče do tega problema: za mrliča so dobre tudi umazane rjuhe. Dr. Novak je privzdignil belo rjuho in se zagledal v rožnato nogo prisotnega trupla. Nato je pogledal proti kirurški žagi, s katero je že tolikokrat prerezal lobanje, a pogled mu je spet hitro zdrsnil na Lauro. Vse naokrog je bil mir

in tišina, nihče ni motil njegove zamaknjenosti.

Zdaj jo je povsem odkril, da je njen suhi životek zablestel v vsej svoji veličini in privlačnosti.

Kaj se je takrat dogajalo v glavi dr. Novaka, ve le on sam, končno je tolikokrat opazoval možganske reakcije na EEG.

Pobožal jo je po dojki, še vedno je bradavička štrlela malce navzgor. Z dlanjo je drsel po njenem hladnem telesu in verjetno je mislil, da je prava škoda razrezati tako lepo oblikovano telo.

Ženi Ani je kasneje povedal, ona pa meni, da se je tisti trenutek usodno zaljubil v Lauro Conti, da se mu je sama smrt tako zelo zazdela podobna življenju, da se je meja med živim in neživim povsem zbrisala – skratka: Laura se mu je zdela kot živa in to so mu dokazovali tudi hormoni in žleze.

Danes bi lahko pripomnil, kako zelo izvirno stališče je imel doktor do te zadeve. Podzavestno je zaslutil resnico.

Zaslutil je še neko drugo resnico o sebi: da se namreč malce razlikuje od drugih primerkov vrste homo sapiens.

In odpel si je usnjen pas, ki mu je držal hlače nad boki; pas, ki mu ga je kupila žena na neki nedeljski veselici. Potem je strokovno otipal vagino Laure Conti in sploh ni opazil, da ima na rokah še vedno gumijaste rokavice, zaradi higienskih razlogov namreč.

Seveda ni mogel s temi rokavicami občutiti vlage, ki je tako ali tako ni bilo.

Začudil se je, ko je videl, kako nabrekel penis ima, pri ženi se mu kaj takega že dolgo ni zgodilo.

Hormoni so ga začeli izdajati. Počasi in previdno je zlezal na mrtvo telo Laure Conti, ni želel biti preveč neroden, da bi kot slon z vso težo padel na ubogo žensko. Nekaj podobnega mu je pred časom očitala draga ženica, namreč, da je tak kot slon, ko se zavali nanjo. Pa je tehtal komaj devetinsedemdeset kilogramov.

Mu je pa ta očitek ostal v glavi za vedno.

Mimogrede naj povem, da Ana meni kaj takega ni nikoli očitala, tehtal sem le petinšestdeset kilogramov, ha.

No, po mojem dr. Novak tisti trenutek ni mislil na maj, na bike in tudi ne na ljubezen, delovale so le biološke funkcije.

Mrtvi Lauri je razširil nogi, to verjetno ni bilo enostavno. Nato je začel opravljati postopek, ki zanj že dolgo ni bil več rutinski. Delal je bolj po spominu na podobno opravilo lanskega božiča, ko je moral gledati pod sabo obraz svoje žene.

Z razliko, da je bila imenovana živ material, pa naj se še tako grdo sliši. Zdaj je moral malce improvizirati!

Z veliko muko je počasi penetriral v vse tiste mišice in tkivo, ki ga je počasi zapuščala naravna barva.

Moral je pretrpeti tudi kakšno bolečino, a ko si v nebesih, ne misliš na pekel. Seveda ga je ta zvesto čakal.

Če se lahko za hip vmešam še z eno pripombo, pa tudi bralec že komaj čaka, da si malce oddahne od tako gnusnega opisovanja. Vsak trenutek se bo sklenil prvi del zgodbe, še nekaj stavkov in pričel se bo drugi del. A nihče vam ne jamči, da nam bo patologija človeške rase prizanesla. In kmalu vam bom povedal drugo čudno zgodbo, ki bo za nekatere ravno tako morbidna in gnusna kot pričujoča. Moram pa poudariti, da sam nisem nič kriv, ne odgovarjam za to, kar mi je govorila Ana Novak, žena, zdaj že lahko rečem, nekrofilskega zdravnika.

Seveda mi alibi v vsakem primeru prav pride.

Vrnimo se še malo k junaku naše zgodbe. Šele ko je pobožal Lauro Conti po njenih svetlih laseh, je opazil gumijaste rokavice. To ga je šokiralo. Še nikdar prej ni občeval z rokavicami na rokah, tudi z usnjenimi ne. Z zobmi si je povlekel rokavico z leve roke, takrat pa je začutil, da se bliskovito bliža čas, ko bodo milijoni malih belih kačic začeli iskati pot v rodovitno zemljo. No, karkoli že tisto je.

Tako ni imel časa, da bi slekel še drugo rokavico.

Tisti trenutek se je zgodilo še nekaj pretresljivega, kar je dr. Novaku vzelo sapo in kasneje še marsikaj drugega.

Laura je na stežaj odprla tisto priprto oko in se mu zagledala naravnost v oči, njeno telo se je sunkovito premaknilo in iz njenih pljuč se je izvalila silovita sapa, da je dr. Novaku prekrila ves obraz in mu zlezla v nos. Dah je imel še malce vonja po mrličih, a vseeno, Laura je začela dihati. Ne bodimo malenkostni.

Kasneje je dr. Novak novinarjem izjavil, da je takrat prvič od blizu videl v nebesa!

* * *

Tako, dragi bralci, na polovici zgodbe smo. Seveda je to mišljeno v fabulativnem smislu in pomensko, ne pa glede na količino stvari, ki jih še imamo povedati.

Drugi razlog mojega osebnega vmešavanja v tole zgodbo je tale: nekaj časa sem bil sosed že omenjene gospodične D., one, ki je na spiritistični seansi želela govoriti s svojim mrtvim očetom, a ji to žal ni uspelo.

Njenega polnega imena ne bom napisal zaradi morebitnih neprijetnosti in tožbe, ki bi utegnila doleteti spodaj podpisanega. Nameravam namreč nekaj povedati o njej. To, da je bila lahkoverna duša, ki je nasedla šarlatanstvu Laure Conti – to je jasno. Bila pa je tudi ženska, ki bi jo določeni psihiatri označili za psihotično osebnost. Saj veste, razcepljeni jaz, nevroze, psihoze in podobne diagnoze.

Za nekatere je imela shizofrenijo, za druge je bila alkoholik, za tretje se je malce asocialno obnašala. Zame pa je bila sosedka, ki je živela v sobi poleg moje. To je bilo dejstvo, ravno tako kot to, da je bila sodelavka Ane Novak, moje kasnejše ljubice. Na ta način sem tudi spoznal Ano. Kako je svet majhen.

Pravkar sem pomislil, da je to že drugi razlog, da gospodična D. nastopa v tej zgodbi. V bistvu nič kriva duša malega človeka, le z malo drugačnim delovanjem možganov ali z drugačno percepcijo stvari – pa se že pojavi v zgodbi, povezana z ženo

patologa nekrofila in povezana z nekom, ki hladno in preračunljivo, na videz brez čustev, poroča o dejstvih.

Seveda potem, ko je že drugič pristala v psihiatrični ustanovi, gospodične D. niso več sprejeli nazaj v službo, a Ana Novak jo je še vedno tu in tam obiskala. Zelo predčasno so jo upokojili, stara je bila le petintrideset let. Lahko si mislimo, da tudi njena invalidska penzija ni bila bogve kaj!

In če sem prej omenil, da sem bil zgolj sosed gospodične D., sem se rahlo zlagal. To pa zato, ker me je sram pogledati v detajle najinega sosredstva. Končno je veljala za moteno osebnost.

Pred leti, v času, ko ji je umiral oče, in potem, sva vzdrževala nekakšno seksualno razmerje. Bila je v garsonjeri zraven moje, bila je neporočena, blizu je bilo, mene pa je tako ali tako zapustila žena že pred letom. Gospodična D. je bila v bistvu privlačna, dasiravno je bila toliko kot jaz, zraven tega pa jemala tablete moditen in včasih lorazepam, nevroleptike torej. Zanalasč sem imeni teh sintetičnih tablet napisal z malo, da se ve, kako niso pol kurca vredne.

Dokler mi ni predstavila dotične Ane Novak, ko je ta spet enkrat prišla na obisk, sem tu in tam spal z njo. Bila je osamljena, oče ji je umiral, imela je nizke prihodke, večkrat me je povabila na kavo, čeprav sva potem pila vodko ali pa pivo – vse to so bili razlogi, da sva se nekako spečala skupaj, čeprav ni šlo za veliko ljubezen. Pa tudi sam sem bil tiste čase osamljen, to že moram priznati. Jaz sem jo doživljal kot robota, v postelji, mislim. Naredila je vse, kar sem ji rekel, kot ne bi imela svoje volje. Ampak takrat še nisem vedel, da so jo označili za shizofrenika. Malo sem jo vseeno imel rad in nisem bil ravnodušen do njene usode. Kasneje sem jo celo obiskal v bolnici za duševne bolnike, ji poklonil knjigo Golo kosilo in kilo pomaranč.

A v postelji je znala biti zabavna.

Nekega večera je pripeljala k meni Ano in vseč mi je bila na prvi pogled. Ana je govorila o svojem možu zdravniku, da so mi vsi upi splahneli, gospodična D. pa se je obnašala, kot bi bila moja žena, lezla mi je v naročje, se privijala k meni in me hotela celo poljubiti. Ampak tisto noč sem se znašel v postelji z Ano, gospo zdravnikovo, gospodična D. pa je zaspala pod težo alkohola in kemičnih pripomočkov. Nisem imel slabe vesti, tako nisem bil čustveno navezan na nikogar, odkar sva se razšla z ženo.

Naslednjega večera so jo odpeljali na nevropsihiatrijo. Zažgala je namreč pol stanovanja, na mizi je začela kuriti svoje tablete nevroleptike in se pri tem opijala. Mene ravno ni bilo doma. Kmalu je zagorela lesena miza, gospodična D. pa je gledala v ogenj in se na glas smejala. Drugi sosedi so pogasili ogenj in poklicali psihiatrijo.

Malom sem se čutil krivega, ker sem zlezal v posteljo z Ano, njo pa zanemaril. Bog ve, kaj se lahko rodi v bolnih možganih.

Takrat sva z Ano Novak že začela priležniški ples, ki sem ga opisal v začetku te zgodbe. In tudi nisem mogel biti odgovoren za genski ustroj možganskih celic, saj nam povzročajo same težave, niti svojih, kaj šele sosredovih.

* * *

To se je zgodilo dva meseca, preden je dr. Novak na samosvoj način oživil lepo Lauro Conti!

Pazljivi bralec bo zdajle rekel, da usoda gospodične D. pač ni tako pomembna za to zgodbo, da smo se malce oddaljili od fabule. Odgovoril bom, da je to samo videz, resnica pa se skriva v neizrečenem. Umiram v vseh tistih neizrekljivih in zamolčanih stavkih, ki so nam prizadejali največjo bolečino.

Drugi del naše zgodbe se dogaja dve leti za tistim majskim popoldnevom, ko je dr. Novak končno zadovoljil svoje avtentične nagone. Že sem omenil, da ga je pekel zvesto čakal.

Na zadnji strani zgodbe bo fizično mrtva le Laura Conti, dr. Novak bo umrl v poklicnem smislu, odvzeli mu bodo namreč dovoljenje za opravljanje zdravniške prakse in ga postavili pod nadzor državne institucije. Preživeli, več ali manj, pa bomo preostali udeleženci te črne kronike: Ana Novak bo do konca svojih dni nosila madež in sramoto zaradi moža, gospodična D. bo vse bolj padala v osamljeno omamo, imeli jo bodo na kemoterapiji in pričakujem, da bo končno storila samomor.

Kaj se je dogajalo z Lauro potem, ko ji je dr. Novak čudežno vdihnil življenje? Bila je srečna, da je preživela, dr. Novak ji je že naslednji dan izpovedal ljubezen, se opravičil za dejanje, rekel je, da je bilo močnejše od njega. Rekel je, da se bo ločil od Ane, brž ko bo to mogoče.

Lauri je bila vseh misel, da bi živela z zdravnikom, pomislila je, da bo potem lahko pustila službo v tisti trgovinici in se v celoti predala duhovnim stvarjem. Takrat seveda še nihče razen njiju ni vedel za opisano dejanje.

Vse je prišlo na dan šele v marcu, dve leti kasneje, iz tistega časa je namreč drugi del zgodbe. In novinarji kronisti so zgrabili vest kot lačen pes svežo kost. V časopisih so se pojavili bombastični naslovi: PATOLOG OŽIVIL MRTVO DEKLE! Bila pa so tudi namigovanja kot tale: JE BILA L. C. INTACTA?

V preiskovalnem postopku je seveda moral dr. Novak sam razkriti vso zgodbo in glavna teza njegove obrambe je bila, da so za vse krivi kromosomi.

A dejstvo je, da je bil dr. Novak od tistega maja naprej najsrečnejši človek na svetu, in to skoraj dve leti, to končno tudi nekaj pomeni. Vsa hrepenenja so se mu uresničila, spet se je počutil moškega. Ločil se je od žene in zaživel s svojo ljubo Lauro, seveda je včasih šel obiskat sina.

Še naprej je rezal lobanje mrličem, dokler ni končno tega usodnega marca postavil pod mikroskop lastnih možganov.

* * *

Tako, prišli smo do tretjega razloga mojega osebnega vmešavanja v zgodbo. Ta je poklicne narave. Zgodbe nisem mogel kar prepustiti neukim peresom pisunov črne

kronike. Vsi detajli, ki mi jih je povedala Ana, so morali najti mesto v določeni pripovedni celoti.

Če je takole čuden primer sploh lahko celota. Vendar tipično literarnih zgodb, ki se zgodijo v resničnem življenju, ne smemo prepustiti raznim poročevalcem. Verjetno je nizkotno omenjati dejstvo, da bom zaradi nekrofilskih nagnjen dr. Novaka lahko še dva tedna preživel ob pivu in cigarah.

Ko sem prej omenil, kdo vse bo preživel na koncu zgodbe, sem pozabil omeniti svojo malenkost. Za zdaj sem tudi jaz preživel, bolj po inerciji in tudi zaradi občutka odgovornosti, saj moram zapisati še zadnje dejanje, veliki finale svoje dispečerske naloge.

* * *

Smo torej v zadnjih dneh marca leta Gospodovega. Prebuja se narava, zunaj sije sonce, metulji cekinčki že letajo mimo mojega okna. Kako lepo je opazovati ta živa bitjeca. Ravno se je siv molj zagrizel v mojo srajco in ne kaže namere, da bi odnehal. A naj mu bo, tudi molji morajo jesti. Saj imam še dve srajci. Zadnje čase nimam podatkov, kaj se dogaja z gospodično D., ker sem se preselil v drugo stanovanje. Pred odhodom sem temeljito počistil pajčevino, ki se je razrasla po stenah in stropu do mej, ki presegajo celo mojo domišljijo. A ne maram, da bi o meni grdo govorili.

Tudi Ane Novak ne videm več, verjetno se je kam skrila s svojo samoto vred. Naredil sem obračun s preteklim življenjem, nekakšno bilanco uspehov in padcev, in ne morem biti preveč navdušen.

Preostane mi še samo, da zapišem zadnji del zgodbe o dr. Novaku. Potem si bom zares oddahnil.

Rekel sem že, da je ujel še zadnji dve leti sreče. Tega marca pa je naredil napako, iz zanesenosti je pozabil na pravilno doziranje. Ker je imel dr. Novak občasne napade prepričanja, da je tudi znanstvenik, je delal poskuse na Lauri. In to poskuse najbolj intimne narave.

Verjetno so splošno izobraženemu bralcu znani anestetiki kot eter, kloroform ali kokain, manj znani pa so pripravki tega zadnjega: novokain ali perkain. Ravno ta sredstva je dr. Novak uporabljal pri svoji umazani raboti.

Ko sta šla v posteljo, je dal Lauri lokalno anestezijo, da je bila potem malce omrtvičena. Saj se vsi spominjate puljenja zob. On pa je bil vse bliže nebesom, čeprav zdaj vemo, da so bila le krinka pekla!

Vse pogosteje je delal te poskuse z Lauro, tako da bi lahko njuno spolno življenje označil z besedami: DELNO OMRTVIČENO.

Še danes ne razumem, zakaj dr. Novak ni bil sposoben spolno občevati kot vsi normalni ljudje: trikrat na leto, in to z živimi rokami in nogami, z ženskim subjektom kot povsem prisotnim antropomorfnim bitjem.

Krivi so bili kromosomi. Kriva je bila mladost, krivi so bili vas zagledani zdravniki.

Krive so bile sanje.

Laura Conti je čedalje pogosteje med parjenjem izgubljala zavest, ker jo je omrtvičil od pasu navzgor, da so lahko tiste spodnje mišice delovale kot čaj ob petih.

Tega večera v marcu pa se je dr. Novak malo zajebal. Laurin organizem je bil že solidno zastrupljen s kokainom, sploh zato, ker je sčasoma moral zviševati doze, če je hotel videti v nebesa. Dr. Novak je ljubeče zabodel iglo v modrikasto žilo Laurino, jo nato dvignil in nesel v posteljo. V hipu je Laura padla v komo, in to že drugič v dveh letih. V roku četrtr ure je bila že mrtva. Ne vem, kaj bi zapisal: v žalost ali v veselje dr. Novaka!

* * *

Pri obdukciji njenega trupla so kasneje ugotovili, da je imela v sebi toliko droge, da bi zadostovala za deset narkomanov.

Še danes ne vem, ali je Laura sploh kaj imela od teh sprevrženih spolnih odnosov. Se je sploh česa spominjala?

Seveda so dr. Novaka obtožili preišljenega umora, postopnega zastrupljanja Laure Conti. A so ga psihiatri spoznali za neuravnovešeno osebnost, ki je nevarna družbi, in ga namestili v primerno ustanovo. Tako je le nekaj mesecev prebil v preiskovalnem zaporu, nato so ga prepeljali direktno v pekel.

Nekega dne ga je v celici obiskal sam Belcebub, maskiran v novinarja črne kronike. Vedel je, da je našel voljno dušo za svoje mračno kraljestvo zla, naslade in laži. Z gospodično D. je že zdavnaj podpisal pogodbo, uspešno je zalezoval tudi Ano Novak. Vedel je, da mu zmaga ne more uiti, da bo njegov gospodar Satan zelo zadovoljen z opravljenim delom. Nonšalantno je izvlekel beležnico, kot da misli kaj pomembnega zapisovati. Iz oči so mu sijali bliski in krvoželjnost, nad svojo zmago se je oplajal kot mrhovinar nad razpadajočim truplom.

Duša dr. Novaka je bila končno njegova last.

Vedel je, da ima pred sabo zgodbo leta, da bo naklada njegovega peklenškega časopisa narasla za trideset odstotkov.

"Hočem, da bo vse, kar napišete, čista resnica," je rekel dr. Novak.

In glej čudo: ne vem, kaj se je zgodilo v pokvarjeni duši peklenškega odposlanca, da je tokrat izpolnil obljubljeni.